

คนปลูกต้นไม้¹

Lanceur des grains

กรรณิกา จรรย์แสง*

เรื่อง คนปลูกต้นไม้ เป็นงานวรรณกรรมร่วมสมัยจากฝรั่งเศสว่าด้วยมนุษย์และการอยู่ร่วมกับโลกธรรมชาติ ชื่อภาษาฝรั่งเศสว่า *Lanceur des grains* เป็นหนังสือเล่มเล็ก ๆ หนาไม่ถึง 40 หน้า จากผลงานของฌ็องฌีโอนโน (Jean Giono) นักเขียนจากฝรั่งเศส กรรณิการ์พรหมเสาร์ แปล

หนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่แปล

เป็นภาษาไทยอย่างสละสลวยนี้อ่านจบได้ในเวลาครึ่งชั่วโมง เป็นครึ่งชั่วโมงที่รู้สึกว่าได้ค้นพบโลกใหม่อีกโลกหนึ่งที่สดสะอาด เป็นโลกที่แสดงคามยิ่งใหญ่ของมนุษย์เรา เป็นช่วงเวลาที่เกิดความปิติในใจ ปลอดโปร่งจากโลกที่ขรุขระ หยาบกร้าน เต็มไปด้วยมลพิษ ดังที่เรากำลังเผชิญกันอยู่ในปัจจุบัน ทำให้เห็นพ้องกับความบันเทิงหลังของหนังสือที่เขียนไว้ว่า

1. หนังสือ คนปลูกต้นไม้, ฌ็อง ฌีโอนโน เขียน, กรรณิการ์ พรหมเสาร์ แปล, สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมล คีมทอง, 2535

*รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาฝรั่งเศส คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Jean Giono

หนังสือเล่มนี้เป็น “งานที่จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงความอึดสาหะพยายามอันยิ่งใหญ่ และยกระดับผู้อ่านอย่างทรงพลังให้ไปพ้นจากขีดจำกัดของชีวิตเขาเอง”

ฌ็อง ฌีโอโน กล่าวถึงผลงานที่เขียนไว้เมื่ออายุ 58 ปีเล่มนี้ว่า “นี่เป็น เรื่องที่ผมภูมิใจที่สุด ผมไม่ได้รับคำตอบแทนเลยแม้แต่เพนนี่เดียว นี่แหละที่ทำให้เรื่องนี้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ผมตั้งไว้” จุดหมายที่เขาตั้งไว้คือการ ได้ทิ้งผลงานให้โลกเห็น หนังสือเล่มนี้บอกกล่าวกับเราถึงชีวิตของแอลเซฮาร์ด บุษฟีเยร์ คนเลี้ยงแกะผู้ผันตัวเองเป็นนักปลูกต้นไม้ในดินแดนแห้งแล้งของ แคว้นโปรวองซ์ในฝรั่งเศส เป็นชีวิตของคนที่ยังสรรคโลก ให้ความเชื่อและความชุ่มชื้นกลับคืนสู่โลก โดยไม่สนใจว่าที่ดินผืนที่เขาลงทุนลงแรงปลูกต้นไม้ นั้นเป็นสิบ ๆ ปีนั้นจะเป็นของใคร เหมือนเช่นการทำงานของนักเขียนที่มุ่งมั่น เขียนงานจรรโลงโลกโดยไม่หวังผลตอบแทน

ฌ็อง ฌีโอโน เกิดที่เมืองมานอสก์ เป็นเมืองเล็ก ๆ ในแคว้นโปรวองซ์ ทางตะวันออกเฉียงใต้ของฝรั่งเศสในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 และใช้ชีวิตทั้งชีวิตของเขาที่นี่ แม้กระทั่งเมื่อมีชื่อเสียงแล้ว พ่อของฌีโอโนเป็นช่างซ่อมรองเท้า แม่เป็นคนรับจ้างซักรีด ทั้งสามคนพ่อแม่ลูกอาศัยอยู่ในย่านที่ยากจนที่สุดของ เมือง พ่ออายุสิบหก เขาต้องหาเลี้ยงครอบครัวเพียงคนเดียว จึงออกจาก โรงเรียนมาทำงานเป็นเสมียนธนาคาร และไม่ได้กลับเข้าไปเรียนหนังสือในโรงเรียนอีกเลย ฌีโอโนเรียนหนังสือด้วยตนเองตลอดชีวิต พ่ออายุสามสิบสี่ ผลงานสองเล่มแรกก็ได้รับการตีพิมพ์และประสบความสำเร็จ ฌีโอโนเขียนนวนิยาย กว่า 30 เรื่อง รวมทั้งความเรียงและเรื่องสั้นอีกจำนวนมาก เรื่องเหล่านี้ส่วนมากได้รับการตีพิมพ์เป็นชุด แต่ละชุดจะบอกถึงวิวัฒนาการของนักเขียนที่มีต่อโลกและชีวิต ผลงานของเขาได้รับการคัดสรรไปทำเป็นบทละครและบทภาพยนตร์ อ็องเดร มาล-โรซ์ นักเขียนและนักการเมืองร่วมสมัยลงความเห็นว่า ฌีโอโนเป็นหนึ่งในบรรดานักเขียนที่ยิ่งใหญ่ของยุค

ปี ค.ศ. 1953 ขณะอายุได้ 58 ปี เมื่อฌีโอโนกลายเป็นนักเขียนที่มีผู้ แปลถ่ายทอดผลงานเป็นที่รู้จักกันทั่วโลกแล้ว บรรณาธิการหนังสือชาวอเมริกัน ขอให้เขียนเรื่องที่นักเขียนประทับใจจนลืมไม่ลงสัก 2-3 หน้าถ้าได้เป็นนักอ่าน

เขาเลือกเขียนถึงชีวิตของเอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์ ตัวละครที่เขาไม่มีวันลืม ปรากฏว่าทางสำนักพิมพ์อยากได้เรื่องจริงและคำนวณว่าบุฟฟิเยร์เป็นเพียงตัวละคร ไม่มีเอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์ที่ตายในหมู่บ้านเล็ก ๆ บนภูเขาในชีวิตจริง จึงปฏิเสธที่จะตีพิมพ์ ในที่สุดนิตยสารไวกนาไปตีพิมพ์โดยให้ชื่อเรื่องแปลได้ตรงตัวว่า “คนปลุกความหวังและสร้างความสุข” ภายในเวลาเพียงไม่กี่ปี เรื่องของเอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์ ก็เผยแพร่ไปทั่วโลก และได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 12 ภาษา ฌีโอโนเขียนจดหมายถึงบรรณาธิการชาวอเมริกันที่ตีพิมพ์งาน ซึ่งแจ้งจุดมุ่งหมายที่เขาสร้างตัวละครตัวนี้ขึ้นมาว่า “เพื่อให้คนรักต้นไม้ หรือยิ่งกว่านั้นคือให้การปลูกต้นไม้”

ฌีโอโนขึ้นต้นนวนิยายขนาดสั้นเรื่อง *คนปลูกต้นไม้* ไว้ว่า

“การที่อุปนิสัยใจคอของคนเราจะแสดงออกถึงคุณลักษณะพิเศษที่แท้จริง ต้องอาศัยโอกาสอันดีในการสังเกตพฤติกรรมเป็นเวลาหลายปี หากพฤติกรรมนั้นปราศจากความเห็นแก่ตัว หากแรงผลักดันนั้นมาจากความกรุณาอย่างแท้จริง และไม่หวังผลตอบแทน อีกทั้งยังฝากรอยจารึกอันงดงามประดับไว้ในโลกนี้ ย่อมถือได้ว่าเป็นคุณลักษณะที่แท้”

ผู้เล่าเรื่องเริ่มต้นการผจญภัยในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1913 ขณะเดินทางท่องเที่ยวในแคว้นโปรวองซ์ ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของอารยธรรมโรมันโบราณสมัยจูเลียส ซีซาร์ เขาเดินเท้าผ่านอาณาบริเวณกว้างเปล่า มีแต่ความแห้งแล้งไร้สีสรร ไม่มีต้นไม้ขึ้นอยู่เลย นอกจากต้นลาเวนเดอร์ป่า เดินผ่านหมู่บ้านร้างซึ่งน่าจะเคยมีน้ำพุธรรมชาติ แต่ก็แห้งไปหมดแล้ว และเห็นเงาดำเล็ก ๆ อยู่ลิบ ๆ เราตั้งตรงจนคิดว่าเป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง ปรากฏว่าเงาดำที่เห็นกลับเป็นชายเลี้ยงแกะชื่อเอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์

ผู้เขียนบรรยายว่า “ชายผู้นี้พูดน้อย เป็นลักษณะของคนที่อยู่โดดเดี่ยวแต่ใคร ๆ ก็รู้สึกได้ถึงความมั่นใจในตนเองของเขา” ผู้เขียนรู้สึกถึงความสงบเมื่ออยู่กับชายเลี้ยงแกะคนนี้ หลังจากขอค้างคืนที่บ้าน วันรุ่งขึ้น เขาขอตามไปดูว่าชายเลี้ยงแกะทำงานอย่างไร ตอนเช้าเขาตัดอนุ่นแกะไปปล่อยไว้ที่ทุ่งหญ้าบริเวณ

หุบเขา ทั้งให้สุนัขดูแลฝูงแกะและเดินขึ้นไปถึงยอดสันเขา แล้วเริ่มต้นทำงาน

“เขาเริ่มต้นใช้แท่งเหล็กแทงดินเพื่อให้เป็นหลุมสำหรับหยอดเมล็ดไธค แล้วจึงกลบหลุม...เขากำลังปลูกต้นไธค...ผมถามว่าที่ดินตรงนั้นเป็นของเขาหรือ ชายเลี้ยงแกะปฏิเสธ ผมถามอีกว่าเขารู้หรือเปล่าว่าที่ดินตรงนั้นเป็นของใคร เขาก็ไม่ทราบ...แต่เดาว่าเป็นของสาธารณสมบัติหรือไม่ก็เป็นของใครสักคนที่ไม่สนใจไยดีมัน ชายเลี้ยงแกะไม่สนใจสักนิดที่จะรู้ว่าที่ดินผืนที่เขาปลูกต้นไธคอยู่นั้นเป็นของใคร เขาปลูกไธคทั้งร้อยเมล็ดด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง”

เอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์อายุหกสิบห้า เคยทำไร่และอยู่ในที่ราบลุ่มมาก่อน เมื่อสูญเสียลูกชายคนเดียว และต่อมาก็เสียภรรยาไปอีกคน จึงย้ายมาอยู่ตรงที่ผู้เขียนพบเขาครั้งแรก และใช้ชีวิตเรื่อย ๆ โดยไม่มีตารางเวลาทำงานบีบคั้นอยู่กับแกะและสุนัข เขาตัดสินใจลงมือปลูกต้นไธคมาสามปีแล้วบนที่ดินรกร้างว่างเปล่านี้ ปลูกไปประมาณแสนเมล็ด และคิดว่าคงเหลือรอดจากฝูงสัตว์และความแห้งแล้ง เหลือเป็นต้นไธคขึ้นมาบนผืนดินที่ไม่เคยมีไม้ชนิดไหนโตได้เพียงหมื่นต้น ผู้เขียนซึ่งอยู่ในวัยหนุ่มมาจากคนเลี้ยงแกะและคนปลูกต้นไม้วุ่นรุ่งขึ้น

หลังจากที่ได้ไปร่วมรบในสนามรบสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เมื่อสงครามสงบห้าปีต่อมา เขาเดินทางกลับไปดินแดนแห้งแล้งนั้นอีกครั้ง หวังจะไปสูดอากาศบริสุทธิ์สักพัก ผู้เขียนพบบุฟฟิเยร์ ยังแข็งแรงกระฉับกระเฉง เปลี่ยนางานใหม่ เลี้ยงแกะให้เลี้ยงเพียงสี่ตัว และหันไปเลี้ยงผึ้งหนึ่งร้อยรังแทน ในบริเวณป่าไธคลำต้นสูงกว่าผู้ปลูก ซึ่งกินอาณาบริเวณหลายสิบตารางกิโลเมตร ต้นพืชซึ่งบุฟฟิเยร์ปลูกขณะที่ผู้เขียนกำลังอยู่ในสนามรบสูงเท่าไธล ในหมู่บ้านมีธารน้ำใสจากที่เคยแห้งผาก เขาบันทึกไว้ว่า “เมื่อน้ำกลับคืนสู่แผ่นดิน ต้นไม้หลายชนิดก็พลอยฟื้นคืนมาด้วย ต้นหลิว ต้นกก พุ่มหญ้า สวนผัก และไม้ดอกชนิดต่าง ๆ และแน่นอน...ความปรารถนาที่จะมีชีวิตก็ได้กลับคืนมาเช่นกัน”

อีก 15 ปีต่อมา เจ้าหน้าที่ป่าไม้เข้าไปเตือนเอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์ ชายชราวัย 75 ปีผู้อาศัยอยู่ในกระท่อมกลางป่าไธคและป่าบีชว่า ห้ามจุดไฟนอกบ้าน เพราะจะเป็นอันตรายต่อผืนป่าที่เจ้าหน้าที่เข้าใจว่าเป็น “ป่าธรรมชาติ”

สองปีหลังจากนั้น ผู้เขียนและเพื่อนซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้กลับไปเยี่ยม

บุฟฟิเยร์ในเขตป่าธรรมชาติที่รัฐรับเข้าไว้ในความดูแล และพบว่าเขากำลังลงมือปลูกลำไยอยู่เช่นเคย ความจากหนังสือเล่าไว้สั้น ๆ ก็น่าสนใจว่า “ทางที่เราเดินมาเป็นตลาดชั้นปกคลุมด้วยต้นไม้สูง 20-25 ฟุต ผมยังจำสภาพแถบนี้ในปี 1913 ได้ดีว่ามันแห้งแล้งเพียงใด... ความสงบสุข งานอันต่อเนื่องยาวนาน ความสมถะและอากาศอันสดชื่นแห่งขุนเขา และเหนือสิ่งอื่นใด ความสงบเย็นแห่งจิตใจได้ทำให้สุขภาพของชายชราผู้นี้แข็งแรงอย่างน่าประหลาด... พระเจ้าได้ประทานพละกำลังแก่เขา ผมนึกสงสัยว่าเขาจะห่อคลุมสีเขียวให้โลกอีกสักเท่าไรหนอ”

ผู้เขียนได้พบเอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์ครั้งสุดท้ายในเดือนมิถุนายน 1945 หลังสงครามโลกครั้งที่สองสงบลง บุฟฟิเยร์ชายชราอายุ 87 ใช้ชีวิตอยู่ในหมู่บ้านแวร์กิง หมู่บ้านที่เคยร้าง มีคนทำถ่านป่าเดือนอาศัยอยู่เพียงสามคนในอดีต บัดนี้มีสมาชิก 28 คน ลมที่เคยแล้งรุนแรงกลับเป็นสายลมที่แผ่วเบาหอมกรุ่น เขาเห็นน้ำพุ เห็นบ้านใหม่ท่าสี่สไลด์ เห็นแปลงผักและดอกไม้ ตรงที่ตลาดเชิงเขาเห็นทุ่งข้าวไรย์และบาร์เลย์แปลงเล็ก ๆ ทุ่งหญ้าเปลี่ยนเป็นสีเขียวขจีสีกลงไปในหุบเขา

เอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์เสียชีวิตอย่างสงบในอีกสองปีถัดมาที่สถานสงเคราะห์ผู้ยากไร้ในมานิง ผู้เขียนสรุปความประทับใจที่มีต่อคนเลี้ยงแกะผู้กลายเป็นคนปลูกลำไยไว้ในหน้าสุดท้ายของบันทึกเรื่องเล่าฉบับนี้ว่า

“เมื่อผมใคร่ครวญถึงชายผู้หนึ่ง ที่สามารถเปลี่ยนแปลงดินแดนอันไร้ประโยชน์ให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่โดยอาศัยเพียงแรงกายและพลังแห่งคุณธรรมของตนเองเท่านั้น ผมก็เชื่อว่ามนุษยชาตินั้นน่าสรรเสริญยิ่งกว่าสิ่งใด ยิ่งเมื่อผมพิจารณาว่าคงเป็นเพราะความยิ่งใหญ่แห่งจิตใจและการอุทิศตนอันเหนียวแน่น มันคงมีกระมังที่ก่อให้เกิดผลงานเช่นนี้ ผมก็รู้สึกนับถือชายชราผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง... ชาวนาที่ไว้การศึกษาผู้ที่สามารถรังสรรค์งานที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับพระผู้เป็นเจ้า”

จากภาพเอลเซฮาร์ด บุฟฟิเยร์ ผู้ทำงานปลูกลำไยอย่างโดดเดี่ยวโดดเดี่ยวอย่างแท้จริงจนกระทั่งเมื่อถึงบั้นปลายของชีวิตเขาได้กลายเป็นคนไม่พูดไปดังที่ผู้เขียนบันทึกไว้ว่า “หรือเขาอาจเห็นว่าไม่จำเป็นต้องพูดก็ได้” มาเป็นเรื่อง

เล่าเชิงนิทานที่ไม่ต้องการบทสนทนายาวเพียง 40 หน้า ฉีโอนโได้สร้างตัวละครตัวนี้ให้เป็น “ตำนาน” ที่เป็นอมตะ ตัวละครตัวนี้ทำให้เราตึกถึงคนจุดตะเกียงในเรื่อง *เจ้าชายน้อย* ของแฮ็กเค็กซูเปรี นักเขียนร่วมสมัยเดียวกับฉีโอนโไม่ได้ คนจุดตะเกียงผู้ไม่ใส่ใจความทุกข์ยากของการทำงาน และรับภาระงานในรับผิดชอบของตนไปอย่างโดดเดี่ยวโดยไม่หวังผลตอบแทน

ฉีโอนโ แสดงให้เห็นจากชีวิตของตัวละครที่ไม่ช่างพูด แต่ลงมือทำงานปลูกต้นไม้ว่า นี่คือ “งานรังสรรค์ที่เกิดขึ้นอย่างช้า ๆ จากความอ่อนน้อมถ่อมตนของคนธรรมดาซึ่งหว่านเมล็ดพันธุ์บนผืนดินที่มีใช้ของตนโดยไม่หวังผลได้แก่ตัวเอง ทั้งมิได้อวดอ้างว่าได้ทำเช่นนั้นเพื่อโลก” เขาสรุปไว้ว่า “บุพเพิษฐ์รู้ดีกว่าใคร ๆ ทุกคน และเขาพบหนทางมหัศจรรย์สู่ความสุข...”

ตัวละครธรรมดา ๆ คนนี้แท้จริงยังมีตัวจริงแฝงเร้นอยู่ทั่วไปในหมู่ชนที่มีสำนึกต่อผืนแผ่นดิน ดูอย่างผู้เฒ่ามาซาโนบุ ฟูกุโอกะ ชาวานจากญี่ปุ่น ฟูกุโอกะเป็นแบบอย่างผู้ลงมือทำเกษตรธรรมชาติให้กับชาวานผู้ใช้ชีวิตอยู่กับธรรมชาติทั่วโลก ท่านผู้เฒ่าได้เคยปรารภไว้ดังปรากฏในคำนำของหนังสือเล่มนี้ว่า “งานปลูกต้นไม้ เป็นงานตลอดชีวิต สำหรับคนทุกคน ถ้าเรากินหนึ่งจะต้องปลูกทดแทนสอง รับรองว่าจะไม่มีวันอด แต่อย่าคิดปลูกเพื่อตนเอง เพราะถ้าเริ่มต้นด้วยความคิดแบบนี้ก็จะเลิกปลูก ด้วยเหตุที่เห็นว่าตนไม่ได้รับประโยชน์ ดังนั้นเราต้องคิดหว่านเมล็ดพันธุ์เพื่อคนรุ่นต่อไป”

เอกลักษณ์ในงานของฉีโอน โฉีโอนโอยู่ตรงที่ผู้เขียนชื่นชมยกย่องความประสานสอดคล้องที่มนุษย์แสดงออกเพื่ออนุรักษ์และทำนุบำรุงโลก ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของสัตว์และตัวมนุษย์เอง โดยที่ทั้งมนุษย์และสัตว์ต่างก็ได้รับการบำรุงเลี้ยงจากอาณาจักรพืชอันเจียบสอาด นอร์มา แอล กูดริช ผู้ชื่นชมผลงานของฉีโอน โฉีโอนโ กล่าวถึงผลงานของเขาไว้ว่า “เราอาจคุ้นกับข้อเขียนของนักเขียนท้องถิ่นที่แสดงออกถึงความรักต่อสรรพสัตว์และสนับสนุนให้เราปฏิบัติต่อสัตว์ด้วยความเมตตาและเอาใจใส่ ฉีโอนโเป็นอีกแบบหนึ่ง เราไม่ค่อยคุ้นกับนักเขียนที่มองอาณาจักรพืชอย่างเท่าเทียมเสมอกับอาณาจักรสัตว์ เราเริ่มมีสำนึกต่อเพื่อนใหม่ในโลกของพรรณไม้อันเจียบสอาด เพื่อนซึ่งเป็นผู้รังสรรค์และให้ความบริสุทธิ์แก่โลกรอบตัวเรา ช่วยให้เราได้รับความสะดวกสบาย และช่วยให้

เราเคยคุ้นกับความสัจของความตาย”

เวลาผ่านล่วงเลยไปเกือบครึ่งศตวรรษนับแต่เรื่องคนปลูกต้นไม้ออกเผยแพร่สู่สาธารณะ ปัญหาในแวดวงวิทย์ทั่วโลกยังซับซ้อนเป็นทับทวีเมื่อมนุษย์คิดแต่จะเอาชนะและเอารัดเอาเปรียบธรรมชาติ เราได้แต่หวังว่าจะมีคนอย่างเอลเซฮาร์ท บุฟฟิเยร์ คนปลูกต้นไม้ที่ทำงานอยู่โดดเดี่ยวอย่างเงียบ ๆ ในทั่วทุกมุมโลก

เมื่อกล่าวถึงการทำงานอย่างเงียบ ๆ เมือง ฌีโอโนแสดงทัศนะไว้ว่าเป็นจุดกำเนิดแห่งการสร้างสรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเรารู้จักทำงานในภาระหน้าที่ของตนอย่างเงียบ ๆ เพื่อเพื่อนมนุษย์โดยไม่โอ้อวด นี่นับเป็นจุดเริ่มต้นของการแสดงออกซึ่งความเมตตากรุณาต่อทุกชีวิต ชายเลี้ยงแกะทำงานอย่างสันโดษ ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเขียนเชื่อว่าตนได้กระทำแล้วเช่นกัน ทั้งสองได้ลงแรงทำงานที่ทั้งแสดงความหวังที่พวกเขามีต่อมนุษย์และทั้งสร้างความหวังให้เกิดขึ้นในใจเรา

วีรบุรุษเก่าของฌีโอโนทำงานปลูกต้นไม้ ส่วนตัวนักเขียนทำงานเขียนหนังสือ ทั้งสองทำงานอย่างมุ่งมั่นอยู่กับความสันโดษ

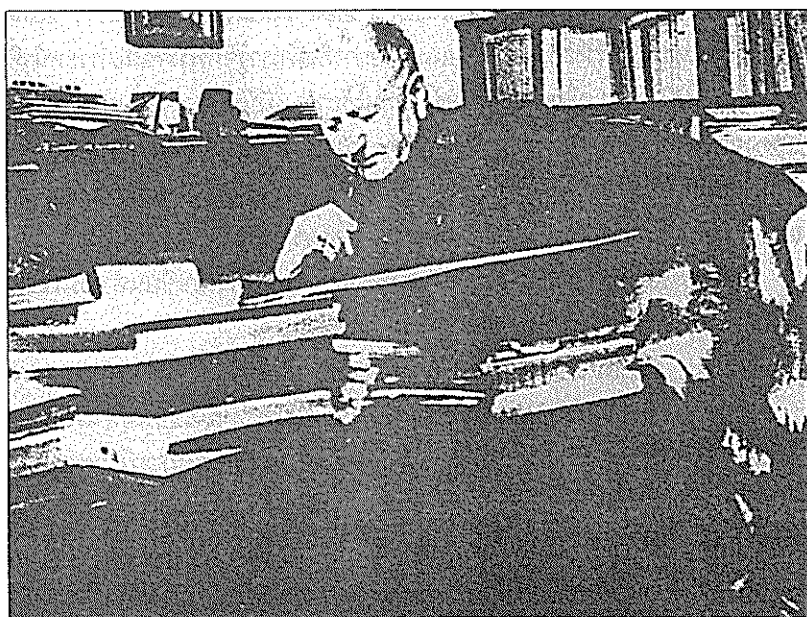
เมือง ฌีโอโน แสดงทัศนะต่องานเขียนหนังสือไว้ว่า

“ความหวังจะผลิบานจากวรรณกรรมและบทกวี...นักเขียนมีหน้าที่เขียนเขามีภาระหน้าที่ที่จะสร้างความหวัง เพื่อที่จะได้มาซึ่งสิทธิในการมีชีวิตอยู่และเขียนหนังสือ กวีจะต้องหยั่งรู้มหัศจรรย์แห่งถ้อยคำเหล่านี้...หญ้า หญ้าแห้ง พุ่มหญ้า หลิว สน ภูเขา และแม่น้ำ ภาระหน้าที่ของกวีคือย้าเตือนเราถึงความงามของต้นไม้ให้ยามสายลมต้อง เสียงสนครวญภายใต้หิมะ และความงามสัจของธรรมชาติที่จะเป็นแรงใจและความหวังให้มนุษย์”

สำหรับมนุษย์ในศตวรรษนี้ โดยเฉพาะคนในเมืองใหญ่ซึ่งถูกล้อมกรอบด้วยกำแพงในป่าคอนกรีต มีชีวิตเร่งรีบอยู่บนท้องถนนอันเต็มไปด้วยมลพิษ และขังตัวเองอยู่ในห้องพักแคบ ๆ บนตึกสูง ห่างไกลจากผืนดินอันเป็นแหล่งต้นธารของสิ่งมีชีวิต ฌีโอโนบอกไว้ว่า “เราอยู่กับความทุกข์โศกมานานเบื้องหลังกำแพง จนลืมไปว่าเรามีอิสระภาพ เราไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อมีชีวิตอยู่ในอุโมงค์

รถไฟใต้ดินและบ้านเช่าตลอดไป เพราะสองขาของเรายาวพอที่จะก้าวผ่านหน้าต่างสูงหรือห้องตามธารน้ำไหล"

ถ้าคุณยังไม่มีโอกาสที่จะใช้ชีวิตกับความสับสนของธรรมชาติเพื่อแสวงหาและค้นพบตัวเอง ขอแนะนำให้หยุดพักและอ่านงานเขียนเรื่อง *คนปลูกต้นไม้* ของ ฌ็อง ฌีโอน นักเขียนฝรั่งเศสผู้ทำงานอย่างสันโดษเล่มนี้ดู อ่านแล้วจะฉ่ำชื่นใจเหมือนได้อยุ่กลางป่าใหญ่

Jean Giono